

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

PORVENIR DE LA DONA.

Molt s' ha discutit sobre las condicions intelectuals de la més hermosa meytal del gènero humà. Los uns sostenen que la dona té tanta intel·ligència com l' home, y que per lo mateix l' adornan las mateixas aptituds y serveix per exercir totas las carreras.

Jo 'm guardaré molt de negar la intel·ligència de la dona.

Ah! Quan veig una carona d' aquellas tant simpàticas, tant finas, tant expressivas, una cara d' aquellas que sembla que diuhen: «Estimam», l' ànima se me n' hi vá, y comprehenc que ha de ser molt gran l' intel·ligència de la dona, ja que l' home darrera d' ella no pocas vegadas hi pert l' entendiment.

Perdonin los mèus lectors si avuy per avuy tracto d' aquest assumpto. No 'n tinch la culpa jo si està sobre 'l tapete, com sol dirse.

En algunes nacions més civilisades y sobre tot més després ocupades que la nostra, la dona, que desde 'ls seus primers anys comensa per rebre una educació menys trabada que la de aquí, ha sapigut introduhirse en totes las esferes de la vida social, exercitarse en la pràctica de totes las carreras, rebre totes las investigacions y disputar al home la missió de defensar plets y de fer curacions.

«Perquè no ha de servir la dona espanyola per totes aquestes coses?

* * * Aquí 'n tenim una idea molt distinta.

Aquí s' educa á la dona no més que per ser mare de família, y algunas vegadas ni per ser això s' educa si-quiera.

«Y la dona que no troba casador?

«Y la que no té fortuna per viure de renda?

«Y la que queda viuda, ab familia menuda?

Si busca 'l necessari en lo treball honrat, no sempre ho alcança. Lo treball de la dona obté escassíssima recompensa.

Y si no apela al treball honrat ¿de quin medi 's valdrá?

Quàntas donas no han caigut en la degradació, impulsades per la miseria!

Aquesta sola consideració hauria de fer meditar als nostres legidors; y no obstant, per lo vist, sembla que no hi pensan gota.

* * * Are mateix, unas senyoretas, que al istil dels Estats Units, en la Universitat de Barcelona han estudiad una carrera, cumplint rigurosament totes las exigencias académiques, van trobarse á l' hora de pendre 'l títol ab certas dificultats incomprendibles.

La pretensió de aquestas senyoretas vá anar á Madrid en consulta, y 'l Consell de instrucció pública vá reunir-se, vá deliberar y vá resoldre.

«No saben qué?

Com á bons espanyols van escoltar las exigencias de la galanteria; pero com á bons espanyols també van mostrarse sòrts á la véu de la justicia.

Van atendre á las alumnas; pero van tancar la porta á las que en lo successiu poguessent seguir lo seu exemple.

Van regoneixe 'ls fets consumats; pero res més que 'ls fets consumats.

La dona que tinga aspiracions á instruirse y á treure un fruit dels seus estudis, ja ho sab: lo Consell d' instrucció pública opina que ha de neixe en un sigle que pensi de un' altra manera, ja que en lo sigle XIX no ha arribat encare per Espanya l' hora de la redenció de la dona.

* * * Y no busquin pas lo fonament d' aquest acort caprichós, ja que difficultat arribarian á trobarlo.

No podrán dir que la dona no serveixi per totes las carreras.

Perque si comensém per la de metje, trobarém que instinctivament la dona, quan es mare, l' exerceix en los seus fills:

«Ahont trobarán uns cuidados més delicats que 'ls de las mares de familia?

Y ademés ¿no seria més decorós que certas enferme-

tats de la dona fossen objecte de l' atenció y del examen de la dona mateixa?

Jo coneix joves qu' estaven malals del cor, y un sí de una dona 'ls ha posat bons repentinament. Aquests miracles no 'ls fà ni la homeopatia, y això que aquest remey es més impalpable y menos dè mal pendre que 'ls globulillos.

* * * Inútil es dir que 'l batxillerat seria molt més curt en la dona qu' en l' home, dat que las donas ja del seu natural son batxilleres.

Si 'l ser advocat consisteix en tenir picardia los homes més llestos haurian de desarse davant de una doctora en lleys; y si consisteix en enraionar molt ¿qui fóra capás de ferlas callar, trobantse en una vista?

Ademés ¿cóm s' ho farian los jutges per fallar en contra un plet qu' ellas haguessen defensat?

Y no 'ls dich res si 'l advocada fos bonica: la justicia fóra capás de treure's la vena dels ulls per contemplarla.

* * * La carrera de notari es una altra de las que podrian exercir ab més profit.

Baix lo punt de vista d' embolicar, jo no hi vist ningú que 'n sàpiga tant com las donas, quan aquestas s' proposan.

«Y què me 'n diuhen d' elles en materias de dar fe? Ateos coneix que no creuen ab Déu y no obstant tenen fe en la paraula de una dona.

* * * Com inginyeras també 's pintan solas.

Qualitat instintiva de la dona es la d' inginyarse.

Si elles se proposan casarse ab un home 'l pescan sense remey. Si la familia s' hi oposa la rendeixen. A copia de voluntat y de perseverancia, omplan abismes, construixen ponts y foradan túnels.

Y una nena enamorada desafia als telegrafistes més hábils en materia de ferse entendre sense parlar.

Ella està al balcó, lo seu promès fà l' os pèl carrer. Grinyola la lleva de las vidrieras, fent l' efecte de la campaneta d' avis. Lo nuvi alsa la vista, 'ls ulls de la nena brillants y hermosos funcionan activament. ¡Quin foco de electricitat!

En un instant se instal·lan fils elèctrics invisibles: lo polo positiu y 'l negatiu se corresponen y s' entenen.

Lo resumen d' aquells telegramas es sempre 'l mateix.

Per ell:—T' estimo y serás meu.

Per ella:—T' estimo y serás mèva.

¡Oh triunfo de la ciència femenina!

* * * Vaja, mirincho pèl costat que vulgan, y trobarán sempre que la dona té qualitats naturals é instintivas per exercir totes las carreras.

Jo fins voldria que n' hi hagués que seguissen la car-

rera eclesiástica y que digussen missa y desempeñassin una rectoria.

En aquest cas me faria *majordom*.

Y de més a més l' hi ajudaria la missa.

¡Ay! M' hi fonch no més al pensar que podria alsarli la casulla.

Pero ja está vist: lo Consell d'instrucció pública no ho vol, y per are no tindrém més remey que veure complertament atascada á la més hermosa meytat del gènero humà.

Lo porvenir de la dona no es altre que l' fer mitja y ganxet.

Y pensar que hi ha al mon tants y tants homes que no son dignes sino de fer ganxet y de fer mitja!

P. K.

¡QUIN BUNYOL!

L' Enrich y la Lola s' estiman. Lo pare d'aquesta, qu' es molt rich y avaro, no vol que s' casi ab aquell perque es un perdut.

L' Enrich determina per última vegada suplicar á D. Joseph (aqueix es lo nom del tal papá) que l' hi concedeixi la ma de sa filla, y D. Joseph l' hi confirma las negativas que ja l' hi té donadas.

Lo pobre Enrich, vejent tanta obstinació y resolt á casarse ab la Lola, empen á questa y l' hi proposa fugir; mes sa proposició no es acceptada. No sabent com ferho per alcansar tant ventatjós casament, cavila y cavila y res se l' hi acut. Desesperat pérque té un cervell que tant poch sap ajudarlo indicantli un medi per seguir, determina pegarse un tiro. Se dirigeix cap á casa sèva; agafa un revòlver que té (sembla estrany no l' tingui empennat) y, sense fer cap carta com es la costum en tals cassos, se l' posa al front; y quant vá á disparar, una exclamació d' alegria s' escapa de sos llabis y dihen «ja tinch lo medi» fuig corrent en direcció a casa de sa estimada. Demana per D. Joseph. Entra en lo departament hont aquell s' está y l' hi diu ab to resolt: —D. Joseph: questa es l' última pregunta que tinch lo gust de ferli. «Me vol donar á sa filla per esposa? —May, contesta D. Joseph. —Està molt bé. Poch temps passará sense que á vosté l' hi remordeixi la conciencia per havèrmela negada. Estigui bo.

L' Enrich surt y, un instant després, se sent una detonació en lo jardi. Tots los de la casa surten als balcons per averiguar que ha sigut y..... ¡Horror! Al peu mateix de la casa s' veu un home estirat á terra.

Com ja es fosch no distingeixen qui es.

Corran cap á baix y... ja tra vegada horror!... reconeixen en ell al Enrich. L' Adela s' desmaya, com es natural. Son pare al veure lo cadavre exclama: —Sempre m' ho havia pensat que aquest xicot tindria un mal fi. ¡Déu l' haja perdonat com jo l' hi perdone l' atreviment d' haverse volgut casar ab ma filla! Aném á buscar al tribunal y cap al Hospital falta gent. Un dels presents va á obendir, quan lo difunt Enrich, ab espant de tots, s' alsà y diu: —Ja no cal que s' hi vagi. Es inútil fer per més temps lo mort. ¡D. Joseph, vosté es un mal pare! ¡Vosté no té cor! ¡Vosté era indigne de tenir un gendre com jo! Y anantse'n tot tranquil exclama entre dents: —¡Quin bunyol que he fet! ¡Jo que'm creya que, vejentme difunt, l' hi hauria fet llàstima y m' hauria deixat casar ab la Lola! Vaja, soch un animal, y demà m' pego l' tiro de veras.

B. R.

LO QUE TOCA LAS TRAMPAS.

Vestit ab aquestas galas,
á caball y passegant,
tot repicant las timbalas,
vinch á sé un tipo important.
Molts que m' tenen per un cero
y m' tiran ginestra al front,
festejan, sense saberho,
al símbol que guia al mon.
Devegadas d'ant la volta
me crida algun baladre:
—No tramejis, poca solta,
que las trampas no t' ván bè!
—Qué! Is diré?
Lo comensá es lo difícil,
sí senyors, es lo difícil.
Ja progressaré!

Tocar las trampas! A Espanya
no hi ha res tant profitós;
semblarà una cosa estranya,
pero es vritat, sí senyors.
Desde 'ls condes y excelencias
hasta l' home més ruhs,
desde l' que vén indu'gencias
hasta l' que trafica en vi,
tothom fent enredos campa,
tothom viu entre ells ficut:
no hi ha més que la gran trampa
en la nostra societat.
¡Y es vritat!

Poch ó molt, vaja qui es l' home,
sí senyors, vaja qui es l' home
que no esta entrampat?

Quant més se sab de tocarlas,
més las trampas donan such:
per xó avu y al passejarlas
m' hi exercito tant com puech.
Jo hi notat moltes vegadas
que en aquest sigle brillant,
las posicions elevadas
se conquistan trampejant.
Si ara haig de fer ximperías
pe l' curs de la professió,
en cambi qui en nòstres días
té l' porvenir que tinch jo?
—No que no!
Ab lo temps puech ser ministre,
sí senyors, puech ser ministre
de gobernació.

C. GUMA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

«¡A la bona sarsuela! Triéu y remenéu!»
Aquest sembla qu' es l' crit dels empressaris dels teatros d' istiu.

Tots los teatros menos lo de Novedats *sarsuelejan*. La companyia del Espanyol ha estrenat l' obra *El Sacristán de San Justo*. Pertany al gènero lleuger, ó com si diguéssem es una sarsuela d' istiu. Lletra de dril y música de *jipi-japa*. Lo públich l' ha escoltada ab gust, aplaudint las pessas més ayrosas. En vista d' això l' sacristá de Sant Just assegura que *Sant Just tornarà per casa*.

.. Al Tivoli han fet lo gasto de la senmana *Crispi Nyinyola, Luz y sombra* y altres produccions de factura vella. Com a Novedats s' ha donat *El lucero del alba*, qu' es una producció molt agradable.

.. Al Bon Retiro s' ha estrenat: *A qui busca lo dels altres*, lletra del actor Sr. Colomer, que té xistes agradables, ja que l' hi falta argument interessant. La companyia coreogràfica ha estrenat *Locuras de Carnaval*. Mereix la meva aprobació.

.. Y a la llista dels existents s' hi ha afegit un nou teatro, que cultiva l' alegría. Porta l' nom del gran cantant Massini, ab lo qual no estan poch ni gaire cremats los partidaris del Stagno. Un escenari y una gran vela constitueixen aquest nou local, que tracta d' heredar la fama del antich Tivoli. Hi treballa una companyia de sarsuela y una de ball. Los aficionats á passar la vetlla baratet ja tenen ahont anar. Fins are s' ha posat *El diablo en el poder*, *El barberillo* y algunas altres produccions per l' istil: nos sembla que l' gènero cómic l' hi escauria millor y que l' repertori de las sarsuetas en un acte y en dos, hauria de ser lo principal distintiu d' aquest teatro. Això es un consell d' amich.

.. Al Circo Egüestre l' dimars vá celebrarse l' benefici del intrepit Cée Mée. Vá fer *Lucifer en los aires*, que constitueix un espectacle de bon efecte com tots los que executa aquest artista.

.. Y aném a Novedats, ahont la companyia italiana representa de una manera inimitable las principals obras del repertori francés: *Frou-frou, Sempre ragazzi, Andreina*, etc., etc. També ha posat *Il ridicolo*, qu' es italiana, si b'e de corte francés. Aquesta companyia s' ho mereix tot, com ja vaig dirlos-ho en lo passat número, y de mica en mica l' públich s' hi va acostumant. Hi ha actors de mérit, y alguns d' ells, com en Nouvelly y la Glech, tenen guanyat lo cor del públich.

—Jo no he estudiat may l' italiana, deya un espectador; pero aquesta companyia me l' fà entendre tot. No 'n perdo ni una paraula, *mio caro*.

Es lo millor elogi que pot ferse de una companyia extrangera.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Las senyoras de Montespan y de Maintenon (queridas que siguieren de Lluís XIV) no podian viure en pau juntas, ni separadas.

Louvois tenia que reconciliarlas ab molta freqüència, y fins lo mateix rey se veya obligat á intervenir en las sèvases disputas, per qual motiu deya:

—Es més fácil posar la pau á Europa, qu' entre aquestas dugas donas.

Voltaire era molt vell quan féu la sèva primera visita á la célebre actris Sofia Arnould.

Tractantse de un home tant célebre ella l' va rebre molt b'e, demanantli permis per ferli un petò.

—¡A bona hora! vá respondre Voltaire. Si ja casi no tinch cara.

Listz, lo célebre pianista, acostumava á tocar devant de la Cort de Austria.

Vá notar al cap de alguns dias que mentres tocava una pessa de la sèva composició, l' emperador parlava en veu baixa ab un personatge del seu séquit, sense prestar al artista y á la sèva obra l' atenció deguda.

Un dia l' gran pianista vá deixar de tocar bruscament, excitant ab la sèva actitud una emoció extraordinaria.

L' emperador, no menos sorpres, vá parar la conversa, fixant tot estranyat la mirada sobre l' artista.

—¿Que teniu, Sr. Listz? ¿Qué 'us passa? vá preguntar lo gran xambelan.

—Una cosa molt senzilla, vá respondre l' artista ab veu alta, perque tothom pogués sentirlo. Quan l' emperador parla, no ha de guardar silenci tot lo mon?

L' emperador vá rebre ab agrado aquesta llissò tant severa y vá demanar a Listz que continués tocant.

EPÍGRAMAS.

Un poeta, que de fama
ne té tant poca com rals,
unas octavas reals
vá dedicar á una dama.
Com ella es molt estrambòtica,
per correspondre al favor
vá regalar al autor
un exemplar de «Retòrica».

Parlavam sobre menjars,
y vaig preguntá á l' Esteve:
—¿Que t' agradan á tú 'ls naps?—
y 'm respon: —Hasta las pelas.—

A las dèu se 'n vá á esmorsar
á casa sèva 'n Comellas
y al mateix moment d' entrar
ja l' hi treuen las costellas.

Lo marit de la Tresò
que d' escriure may se mou,
diu que té l' cap com un bou.
Vigin, té molta rahò.

Se'm ha mort la mèva sogra
y puech dir sens cap recel
que si ella en lo cel se troba
jo també 'm trobo en lo cel.

Donya Petra, que blossona
de ser bona y molt desresa,
com té vici d' alsabarse,
sempre surt ab la mateixa:
—Ay Senyor! soch massa bona;
detrás meu tothom hi menja.—

Lo cotxero Joan Badia
qu' es un xiquet tabalot,
vá dir á sa sogra un dia,
que cap més mal l' hi voldria
que poguerla portá al Clot.

BALDONERO ESCUBÉ VILA.

ESQUELLOTS.

¡Corpus! La gran diada, la diada tradicional: dia de professors y de festeigs, de ginesia y de carmetlos.

La religió procura posar los seus espectacles ab tot lo gran aparato que requereix lo seu argument.

Los carrers per hont passa la professió s' omplan de cera, y després de la cera venen las relliscadas, y després de las relliscadas, caure á terra, si es que, com s' ha vist moltes vegadas, no 's paga la broma ab la vida.

Aquest any la desgracia ja ha vingut avants de la professió.

Lo perruquer Sr. Garcia, mentres pentinava al gegant vá caure de la bastida rompentse dos costellas.

¡Cóm nos divertim ab això de las professors!

Una de las coses més típicas de las professors de Corpus, son los ventalls de palma que portan los dels gremis.

—¿Per qué serveixen? preguntava un nen al seu pare, que tot sent poch amich de l' iglesia vá á la professió:

—Sabs per qué serveixen? Per ventar capellans.

La pelegrinació de Roma ha fet ja l' seu fet, entre-gant al Papa la cantitat de 17.000 duros.

Ja ho veuen, l' Iglesia es pobre.

¡Disset mil duros! Lo Papa, que dormia com tothom sab sobre un jas, ja no haurà de basquejar per palla.

Al veure 'ls 17 mil duros, lo Papa vá pronunciar una arenga.

També jo seria eloquent si 'm donavan un refors de 17.000 duros.

Lo Papa vā dir: «Aquestas pelegrinacions per mi son un gran consol.»

Ho crech.

Son un gran consol per 17.000 motius.

Després de tot, are que s' han gastat 100 ó 150.000 duros en los pous de Moncada, diuhen que 'ls terrenos sobre 'ls quals estan construïts, no pertanyen al Ajuntament.

Diuhen que 's vā fer las obras, si bē ab consentiment del amo dels terrenos, sense formular cap escriptura, ni pendre possessió dels mateixos.

Benaventurat lo célebre ajuntament de 'n Fontrodona que tenia uns descuits de aquesta naturalesa!

De tot se descuidava, menos de l' arrós.

* * * Los antichs feyan sortir la Veritat de dintre de un pou.

Y la veritat que surt dels pous de Moncada es una: es que aqui hi ha hagut un gran abandono, y qu' es molt fàcil que la deixades dels altres tinga de pagarla Barcelona entera.

Pero la millor veritat es la de la justicia que ha inspirat aquell refran: «Qui ha fet lo mal que 'l pagui.»

Per últim la cascada del Parque ja tréu ayga.

¡Enhorabona!

Lo Parque es l' únic siti de recreo que conta Barcelona, y á horas d' are ja hauria d' estar tot lles.

Lo salt de l' ayga produueix molt bon efecte.

Are no més falta que s' acabin las estàtuas projectadas.

Ja està á punt d' acabarse 'l colègi de jesuitas.

Lo colègi està á punt d' acabarse; pero l' iglesia encara s' ha de comensar.

L' iglesia, pels jesuitas deu ser un article de luxo.

¡Com que 'ls sants no pagan pensiò!

Una notícia:

«De la guarnició francesa que sostè 'l bloqueig d' Andorra, han mort tres soldats gelats.»

La patria algunas vegadas té uns gustos bēn reprobables.

Demana soldats gelats.

Y 'ls pren al natural.

La biblioteca *Arte y letras* de la casa editorial Verdaguery Domenech s' ha enriquit ab un nou tomo, que conté 'l *Marcos de Obregon* de Vicente Espinel, ilustrat admirablement per en Pellicer.

Es un modelo d' elegancia y de bon gust aquesta nova producció d' aquella casa editorial, qu' està fent lo que no havia fet encara cap editor nacional ni estranger. Aixó en quant á l' edició y á la enquadració, qu' es verdaderament esplèndida.

Respecte á l' ilustració, en Pellicer ha interpretat á l' autor y l' època de un modo acabat, y si no tin-guès ja un renom justament adquirit, aquest esmerat treball l' hi conquistarà.

Si volen més detalls passin per la llibreria de 'n Lopez, ahont se venen las obras, y se suscriu á la Biblioteca.

Venint á Barcelona pel carril de Barcelona:

—¿Qu' es aquell edifici tant gran?

—L' Universitat.

—¿Y aquest de més cap aquí? (Se refereix al seminari.)

—Uma fàbrica.

—Uma fàbrica de qué?

—Uma fàbrica de llana.

De Filipinas han enviat al rey un puro que té la fiora de tres metres de llargada.

Ja 'ls dich jo qu' es una breva aquesta que no se l' acabará may més.

Ab motiu dels exàmens s' ha ocupat la prempsa aquests dies de un assumpt que mereix la pena de parlarhi.

Existeixen per tot Espanya colègis de caràcter religiós ahont s' hi ensenyen totes las assignatures de segona ensenyansa.

Existeixen ademés colègis privats dedicats á prestar los mateixos serveys.

Dintre de la llibertat està bē que n' hi haja de tota mena.

* * * Pero 'ls colègis privats ó particulars pagan una contribució més ó mènos considerable; y 'ls colègis religiosos no pagan contribució de cap mena.

Los professors de colègis privats necessitan per ensenyar de un titol académich; en canvi 'ls professors religiosos poden prescindir y prescinden d' aquest titol.

Y finalment, venen los exàmens, y 'ls alumnos dels

colègis privats han de passar per l' adressador, anantse á examinar en los estableixements oficiais, mentre los alumnos dels colègis privats s' examinan en lo mateix colègi, en presencia de una comissió de dos catedràtics que intervenen en totes las assignaturas, fins en aquelles que no ensenyen y no comprenen.

De manera que això ja no es llibertat, sino privilegi. Y per cert, qu' es un privilegi odiós.

* * * Que veji 'l govern, que segons hi sentit á dir es liberal; que veji 'l Sr. Albareda, que segons asseguran es justicier, si es possible que això continuhi d' aquest modo.

Ni la justicia humana, ni la justicia divina poden consentirho.

En una taberna:

—Donéume un puro.

—Si es servit.

—¿Quán val?

—Dos quartos.

—Dos quartos? Ja veureu, quedéuvs lo puro y donéume's d' ayguardent.

Així ho fà 'l taberner y després d' havers'e begut, lo parroquiá pren actitud de anarse'n.

—Ep 'y 'ls dos quartos del ayguardent?

—Ja 'us hi donat lo puro que també 'ls val.

—Donchs los dos quartos del puro?

—Ay, ay, ¿que no 'us he l' bi tornat?

Lo taberner se queda com qui véu visions y sense saber com desfer aquell embolic.

QUÈNTOS.

Pregunta de un catedràtic á un jove que reb l' investidura de advocat:

—Vamos á veure, quan algun client vos confihi la defensa de un plet «quin consideréu que ha de ser lo vostre deber primer?»

Resposta del alumno:

—Me sembla que 'l deber principal, *sine qua non*, ha de ser demanarli un anticipo.

Aquesta resposta es pèl mateix istil de la que vā donar un quinto al seu capitá quan aquest, voluntli infundir l' amor á la patria, l' hi parlava ab gran entusiasme de la bandera nacional.

—Quan veyeu boleyar la ayrosa bandera espanyola, quin es lo primer pensament que se 'us ocorra?

Lo quinto:

—Qué vol que l' hi diga: quan la veig boleyar, penso que fà vent.

En una fonda:

Un mestre d' idiomas salda un compte de la sèva estada, y no tenim prou diners queda á deure mitja peseta.

—Faltan dos rals, diu l' inflexible fondista.

—Dispensi... murmura 'l professor.

—L' hi dich que faltan dos rals.

—Ja veurà, no puch pagarli d' altra manera que prestantli un servey del meu art. Asseguis y l' hi donaré una llissò de francés, d' italiá, de alemany, trihi, vosté mateix.

Un metje, després d' inspeccionar á un malalt dels tifus, diu ab molt aplom:

—No tingan cap cuidado: jo 'l curaré.

—¿Vol dir, Sr. doctor?

—¡Oh! Es matemàtic.

—¿Cóm s' enten matemàtic?

—Jo 'ls hi esplicaré.

—Diga, Sr. Doctor.

—D' aquesta mateixa malaltia tinc contat que se me 'n moren lo 99 per cent. Fins are 'n duch 99 d' enterrats; ell fà 'l número 100, y per lo tant es inútil dirlos que l' hi toca curarse.

Una mare renyant á la sèva filla que s' está barallant ab lo seu promés:

—Noya, noyal.

—¿Qué vol, mamá?

—Que estiguéu quiets. Sembléu lo gat y 'l gos. Ay, Senyor, qualsevol que 'us vejès renyint d' aquest modo diria que ja sou casats.

Un senyor molt amich de la quixxalleta troba al mitjà del carrer á una criatura plorant amargament.

—¡Y are! ¿qué tens, fill meu? l' hi pregunta:

La criatura respon:

—Hi per...dut... dos quar...ar...tos. Y la ma...a...re

'm reny...a...a ...a...r!

Lo senyor donantli una pessa de dos:

—Tè, fill meu, no ploris per tant poca cosa.

A pesar de tot lo xicotet segueix més desconsolat que may.

—Pero... home ¿de qué ploras?...

Lo xicot respon:

—Si no... ha...a...guès per...dut los pri...i...mers a...a...re 'n tind...dri...i...a 'qua...a...tre.

TRENCACAPS.

XARADAS.

I.

La primera es una lletra
sens dupte molt poch usada,
y la segona un menjar
que á tota persona agrada.

Es nom de noya bonica
la dos ab prima per cert,
y lo total una prenda
que s' porta en lo temps del fred.

SABATASSAS.

II.

En una tot soch ditxòs
y així que no tinch dinés
y hu que jo treballó ab dos
al revés del ambicions
que viu com una dos-tres.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Estava D. Joseph Tot
tras de una tot amagat
y un cassador ab un tiro
per poch lo tot. «He has trobat?

P. R.

TRENCA-CLOSCAS.

CALDERA

Combinar las lletras de manera que dongan per resultat
lo nom de un funcionari públic.

RETINTO.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

• • • •

• • • •

• • • •

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horitzontal y diagonalment dongan per resultat 25.

DINOU DE MAIG.

CONVERSA.

—Ahont vás, Joan?
—A casa la Marieta.
—¿Qué vás á ferhi?
—Vaig á veure la...
—La qui?
—Entre tú y jo ho havém dit.

PAU DE LAS OLLAS.

TERS DE SILABAS.

• • • •

Primera ratlla un objecte de tela 6 de cotò que presta un gran servey á l' hivern; 2.º nom d' home; 3.º certa classe de composició poètica.

UN RECOLETO.

GEROGLIFICH.

P R

d e m a

N A N O

t

P R

D I S

JUTJE DE PAU.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Sa-lle-ni-na.

9 8 4 2

2. IDEM 2.—Có-le-ra.

4 2 9 8

3. ENDEVINALLA.—Os.

8 9 2 4

4. CONVERSA.—Carnaval.

5. QUADRAT NUMÉRICH.—2 4 8 9

DIADA DE CORPUS.

La professió d'aquest any.